

[Justitsministeren.]

også har givet udtryk for vilje til samarbejde i udvalget.

Men for at vende tilbage til begyndelsen: hr. Hjortnæs kom med blomster, og måske var de ikke uventede, men de var kærkomne, og jeg er glad for, at forslagene i hvert fald fra hr. Hjortnæs' side møder næsten 100 pct. tilslutning.

Hr. Hjortnæs rejste også enkelte spørgsmål, som jeg tror vi skal drøfte i udvalget. Et enkelt af dem, nemlig om man skulle slette gælden hos håbløse debitorer, hører vel i virkeligheden hjemme under drøftelsen af den konkurslov, som måske kommer til behandling i min ministertid; jeg ved det ikke, jeg håber det meget. Den har været næsten lige så længe undervejs, om ikke længere, som den reform, vi her kommer med.

Hr. Hjortnæs stillede et spørgsmål om forståelsen af trangsbeneficiet og spurgte, om ikke det var meningen, at det skal være under indflydelse af den stigende, den ændrede levestandard. Det er det jo heldigvis allerede. Jeg husker fra min fuldmægtigtid, at der da var en periode, hvor man end ikke lod debitor udtage et radioapparat. Vel, det varede ikke ret mange år, så anså man det for nødvendigt til opretholdelse af det, man kaldte et tarveligt hjem, eller det, man kalder et tarveligt hjem — det står i loven endnu. Og så spurgte hr. Hjortnæs: hvad betyder tarveligt? Efter min opfattelse betyder det tarveligt, der står omtalt i retsplejeloven, og som stammer fra 1919, praktisk talt det samme som det, vi i dag kalder beskeden. Jeg tror ikke, der er nogen forskel, det er blot et andet udtryk.

Med hensyn til lokalnævnene spurgte hr. Hjortnæs, om vi kunne have åbne døre. Meningen med det — og dermed svarer jeg også hr. Poul Dam — er jo ifølge motiverne, at det skal være til orientering for hele offentligheden, altså den store, brede befolkning, at disse lokalnævn etableres, og så har man som mellemlid til offentligheden valgt borgmestrene. De er jo af meget forskellig

sammensætning, men jeg må dog erkende, at jeg ikke ved, om der findes nogle borgmestere af SF-farve. Man da det er meningen, at ordningen skal komme offentligheden til gode, og at de skal have fordel af at høre, hvad der drøftes og også have mulighed for at bringe emner på bane og gøre dem til genstand for drøftelse i lokalnævnene, vil jeg mene, at stort set kan lokalnævnene være offentlige. Men jeg synes nok, at man må gøre den samme undtagelse her, som man har i loven om kommunernes styrelse, hvor borgmesteren — det vil altså her sige formanden — kan bestemme, at ved behandling af de og de emner må vi lukke dørene af nærliggende grunde.

Hr. Hjortnæs nævnte også, at det ønske, som fra mange sider er kommet frem om at få disse lokalnævn etableret til behandling af klager eller forberedelse af klager over politiet, ikke bygger på nogen mistillid eller manglende tillid til politiet, og det kan jeg ganske underskrive, for jeg er enig med hr. Poul Dam i, at vi har et godt politi herhjemme. Det vigtige er jo, at man netop ved at etablere disse lokalnævn og etablere en ordning, hvorefter det er folk uden for politiet, der foretager undersøgelserne, i hvert fald de forberedende undersøgelser, fritager politiet for den mistænkeliggørelse, som det ofte har været genstand for, og heldigvis som regel med urette.

Hr. Thestrup var stort set meget positiv i sin modtagelse af forslagene i deres helhed, og det er jeg glad for, for det viser altså, synes jeg, en human indstilling til disse problemer, som jeg også havde ventet var til stede.

Hr. Thestrup kom med en enkelt bemærkning, som jeg er lidt bekymret over, nemlig at det måske var bedre, at man havde mulighed for at gøre udlæg i lønnen end i det, der var i hjemmet. Vi har jo netop villet beskytte mod udlæg i lønnen. Der sker som regel ikke noget tragisk for familien, om der skulle forsvinde en indbogenstand, vel at mærke når den samlede vurdering er oppe på de tal, vi her bevæger os omkring,